

tötte meg. Szóval délután öttől este nyolcig mindent megtudunk tőlük, ami ebben az életben fontos.

-i.

1932. augusztus 27., szombat, 4. old.

Pesti utca

A Krisztina tér környékén estefelé száguldoznak a gépkocsik, csilingelnek a villamosok, hullámzik a nép. Egy-két órára valósággal párizsias a forgalom. Most a hegy felől, egyik mellékutcából egy úr lép ki, s zsinegen fiatal őzikét von maga után. Az őzike remegve lépeget az aszfalton. Ijedt kis szívének zakatolása szinte túlharsogja az utca zenebonáját. Át kell mennie a kocsúton a rohanó járművek között. Jobbra-balra tekintget, halálosan fél. Szegény kis őzike. A vadász puskája nem lehet olyan félelmetes számára, mint ez a száguldó, ismeretlen fenevadakkal teli pesti utca.

•

Egy cégtáblán ezt olvassuk: „100 éves órarakatár”. Legalább huszonöt éve látjuk ezt a fölírást nap-nap után. Most már bizvást kiírhatnánk: 125 éves órarakatár.

•

Divatosan öltözött hölgy, kövér skót collie-t huzigál maga után. A rózsás, göndörszőrű, lihegő kutya legalább egy mázsát nyom, és csalódásig hasonlatos valami ápolt yorkshire-i disznóhoz.

Egy atyafi megáll előtte, nézi-nézi egy darabig, majd megszólal:
– Azután még mondja valaki, hogy kutyából nem lesz szalonna.

Villamoson
1927
BTM Kiscelli Múzeum Fényképgyűjtemény
Müller László felvétele

*„Ki-ki komoran, magányosan, elmélyedve, szótlanul
vagy közönyösen ül helyén. Ahány utas, annyi külön
világ, annyi külön élet, annyi külön sors. Egyik ember
sem ismeri a másikat, egyik sem tud a másiktól semmit.”*

A kéregetők megállapodást kötöttek a budapesti boltosokkal, olyanformán, hogy egy-egy környékre csak a hét bizonyos napján mennek koldulni. Minden boltnak megvan a maga meghatározott napja. Ilyenkor a boltos egy csomó kétfillérest rakosgat ki a bejárat közelében, a pénzváltó asztal szélére, s az egymás után benyitó kéregetők mutatóujjuk hegyével húzzák le onnan a számukra kikészített kétfillérest. Akad azonban néhány élelmes közöttük, aki a mutató- s a középső ujjával egyszerre kettőt húz le, sőt van olyan is, aki egy ügyes mozdulattal három kétfillérest szavaz meg magának.

•

A villamos tele van utassal. Ki-ki komoran, magányosan, elmélyedve, szótlanul vagy köznyösen ül helyén. Ahány utas, annyi külön világ, annyi külön élet, annyi külön sors. Egyik ember sem ismeri a másikat, egyik sem tud a másiktól semmit.

Most egy vidéki néni szál a kocsiba, karján két hatalmas kosárral. Amint belép, hangos Dicsértessék a Jézus Krisztus-sal köszön. Az utasok fogaik között mormolják a mindörökké, ámen-t s, egyszerre mintha ettől a köszönéstől az egész kocsi ismerőssé vált volna egymásnak, az idegenség megszűnt, a hidegség fölengedett. Egyetlen köszönés, mely mindnyájunknak szólt, valósággal rokoni kapcsolatot teremtett a kocsi utasai között.

-i.

1932. szeptember 6., kedd, 6. old.

Képek az utcáról

Két nő beszélget. Két anya. Gyermekükre panaszkodnak egymásnak. Ki nem fogynak a méltatlankodásból. Elmondják, mennyi baj van velük, milyen szófogatlanok, milyen rendetlenek, hanyagok, lusták, semmirekellők. Tanulni nem akar egyik sem, a lányok a házimunkához, varrás-hoz nem is konyítanak, csak cifrálni szeretnének, követelődözök, hiúk,